

# જપ કરવા માટે પ્રતીક્ષા કેમ?

લિંડા મિક્કલસન

વર્ષ ૧૯૮૦ની વસંત ઋતુ દરમ્યાન હું એસ.વાય.ડી.એ. ફાઉન્ડેશન સ્ટાફ સદસ્યા તરીકે સેવા અર્પિત કરી રહી હતી અને મારી સેવા બાબા મુક્તાનંદની ફ્લોરિડાના માયામી સમુદ્ર તટની યાત્રાની તૈયારી કરવાની હતી. એ સમયે હું ગર્ભવતી હતી અને પ્રસવની સંભવિત તારીખ નજીક જ હતી.

એક દિવસ સાંજે હું બાબાજીનાં દર્શન કરવા ગઈ. તેમણે આંગળીથી મારા પેટ તરફ ઇશારો કર્યો અને પ્રેમથી પરંતુ દૃઢ સ્વરમાં કહ્યું, “જપ કરો.”

બીજા દિવસે સાંજે દર્શન સમયે બાબાજીએ પૂછ્યું, “જપ કરી રહી છે ને?” મેં થોડું અચકાતા જવાબ આપ્યો, “જી બાબાજી.” હું જપ તો કરી રહી હતી પણ એટલો નહીં જેટલો હું કરી શકતી હતી.

ત્રીજા દિવસે સાંજે બાબાજીએ હસીને મને પ્રોત્સાહન આપતા કહ્યું, “અધિક જપ કરો.”

ચોથા દિવસે સાંજે એવું લાગ્યું જાણે સત્સંગના બધાં સહભાગીઓ એ સાંભળવા માટે ઉત્સુક હતા કે બાબાજી આ વખતે મને શું કહેશે. તે સાંજે તેમણે તેમની આંગળીથી સીધો મારી તરફ ઇશારો કર્યો અને કહ્યું, “જપ કરવાનું ક્યારેય ભૂલતી નહીં.”

પાંચમા દિવસે સાંજે બાબાજીએ એકપણ શબ્દ કહ્યા વગર, એક નટખટ સ્મિત સાથે તેમનો હાથ ઉપર કર્યો અને તેમની આંગળીઓને એવી રીતે ચલાવીને બતાવી જાણે તે કોઈ અદૃશ્ય જપમાળાના માણકા ફેરવી રહી હોય. મેં કહ્યું, “જી બાબા.” જ્યારે હું દર્શન કરીને પાછી ફરી તો મને એવું મહસૂસ થઈ રહ્યું હતું કે બાબાજીનો પ્રેમ મારી અંદર પ્રસરિત થઈ રહ્યો છે અને હું આંતરિક બળ અને સંરક્ષણનો અનુભવ કરી રહી હતી, હું જાણતી હતી કે આ નિર્દેશનું પાલન કરવાથી મારું અને મારા બાળકનું, બંનેનું કલ્યાણ જ થશે. હું ખૂબ જ આનંદથી ભરાઈ ગઈ.

મારા પુત્રનો જન્મ થયો અને તેના વીસ મહિના પછી તેનો એક નાનો ભાઈ પણ આવી ગયો. બે બાળકોની માતા હોવાથી હું રોજબરોજનાં નિત્યકર્મોમાં જ પૂર્ણ રીતે મશગૂલ થઈ ગઈ. જોકે હું મંત્રજપ કરવાનું યાદ જરૂર રાખતી પરંતુ હું પ્રમાણિકતાથી એ નહીં કહી શકું કે હું નિરંતર રૂપે તેનો અભ્યાસ કરી રહી હતી.

બાબાજીનાં એ દર્શનોનાં ત્રણ વર્ષ પછી મેં એક સ્વપ્ન જોયું. સ્વપ્નમાં બાબાજી મારી પાસે આવ્યા અને દૂર શૂન્યમાં જોતા જોતા તેમણે કહ્યું, “ક્યારેક લોકો એવું વિચારે છે કે જપ કરવાનું શરૂ કરવા માટે તેઓ તેમનાં જીવનના અંત સુધી પ્રતીક્ષા કરી શકે છે.” પછી તેઓ પાછા ફરીને ત્યાંથી જતા રહ્યા.

એ સ્વપ્ન પછી હું દઢતાપૂર્વક મંત્રજપનો અભ્યાસ કરી રહી છું. મેં બાબાજીના શબ્દોને — “જપ કરો. જપ કરી રહી છે ને? અધિક જપ કરો. જપ કરવાનું ક્યારેય ભૂલતી નહીં.” — ફેમમાં મઢાવીને મારા પૂજાસ્થાનમાં મૂક્યા છે, જે આજે પણ ત્યાં જ છે. દશકોથી, મારા ધ્યાન કરવાના સ્થાનમાં ચોવીસે કલાક મંત્રધુન ચાલતી રહે છે. જ્યારે લોકો બાબાજીને પૂછતાં કે તેમનાં દૈનિક કાર્ય કરતાં કરતાં મંત્રજપ કેવી રીતે કરવો, તો પ્રાયઃ બાબાજી આવી નકલ કરીને જવાબ આપતા જાણે કોઈ ધૂળ સાફ કરી રહ્યું હોય કે કોઈ અન્ય દૈનિક કામ કરતાં કરતાં મંત્રજપ કરી રહ્યું હોય : ‘ૐ નમઃ શિવાય. ૐ નમઃ શિવાય. ૐ નમઃ શિવાય.’ બાબાજીની આ છબી મારા મનની આંખો સામે સહજ રીતે જ આવી જાય છે અને તે મને યાદ અપાવે છે કે હું મારાં દૈનિક કાર્યો કરતી વખતે મંત્રજપ કરું. રાત્રે જ્યારે મારી ઊંઘ ઊડી જાય અને મને ફરી ઊંઘવામાં મુશ્કેલી પડે તો હું મંત્રનો આશ્રય લઉં છું, જેથી તે મને ધ્યાનની સ્થિતિમાં લઈ જાય. તે મારા શરીર અને મનને તાજગીથી ભરી દે છે, ભલે મારી ઊંઘમાં ખલેલ પડી હોય. મારી જપમાળા હંમેશાં મારી પાસે જ હોય છે, જેથી હું મંત્ર સાથે જોડાયેલી રહું અને તેના પર એકાગ્ર રહી શકું.

મંત્રજપની અનુભૂતિ હું એક એવા સાથીના રૂપમાં કરું છું જે મને એકાગ્ર બનાવી રાખે છે અને મનની શાંતિ આપે છે. જપ મને પુનઃ મારા આત્મા પાસે લઈ આવે છે. જપ મને એવા આંતરિક સ્થાનમાં સ્થિર કરી દે છે જ્યાં હું શ્રીગુરુના સાન્નિધ્યમાં રહું છું.

